

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยบูรณาการคำศัพท์จากสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นจังหวัดชุมพร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยแบ่งลักษณะการศึกษาดังต่อไปนี้

1. การเรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
 - 1.1 สารการเรียนรู้
 - 1.2 มาตรฐานการเรียนรู้
 - 1.3 แนวทางการจัดการเรียนรู้
 - 1.4 จิตวิทยาและทฤษฎีการเรียนรู้
 - 1.5 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. การเขียนภาษาอังกฤษ
 - 2.1 ความหมายของการเขียน
 - 2.2 ความสามารถของการเขียน
 - 2.3 ความสามารถในการเขียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา
 - 2.4 จุดประสงค์ของการเขียน
 - 2.5 องค์ประกอบของการเขียน
3. การสอนเขียนภาษาอังกฤษ
 - 3.1 แนวคิดในการสอนเขียนภาษาอังกฤษ
 - 3.2 เทคนิคการสอนเขียน
 - 3.3 กิจกรรมการเรียนการสอนเขียน
4. การวัดและประเมินผลการสอนเขียน
 - 4.1 การวัดและประเมินความสามารถการเขียน
 - 4.2 วิธีการวัดและประเมินการเขียนภาษาอังกฤษ
 - 4.3 การตรวจงานเขียน
 - 4.4 การสร้างเกณฑ์ประเมินงานเขียน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยในประเทศ

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. การเรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดสาระการเรียนรู้ประกอบด้วยองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการเรียนรู้และคุณลักษณะหรือค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมของผู้เรียน เป็น 8 กลุ่มสาระ คือ สาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ สาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ สาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีและสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระการเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระนี้ เป็นพื้นฐานสำคัญที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียนรู้ โดยกำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มต่าง ๆ สำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นพื้นฐานสำคัญที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียนรู้ โดยได้รับการจัดลำดับความสำคัญอยู่ในกลุ่มที่สอง ซึ่งเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในการคิด การทำงานอย่างสร้างสรรค์ กำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษทุกช่วงชั้น

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในช่วงชั้นที่ 2 มีสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ดังนี้

1.1 สาระการเรียนรู้ คือกรอบเนื้อหาหรือขอบข่ายองค์ความรู้ ที่จัดเป็นหมวดหมู่ของเนื้อหาเฉพาะอย่างเป็นระบบ ควรได้รับการสอนในลักษณะบูรณาการสาระที่กำหนดไว้ สะท้อนถึงเป้าหมายในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาทุกด้านพัฒนาสมรรถภาพทางภาษาในลักษณะที่ก้าวหน้าไปตามความต่อเนื่องของกระบวนการเรียนรู้นำไปสู่ประสิทธิภาพในการเรียนภาษาในระดับที่สูงขึ้น แยกเป็น 4 สาระ คือ

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ด 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐาน ด 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร ความคิดเห็นแสดงความรู้สึกโดยใช้เทคโนโลยี และการจัดการที่เหมาะสมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐาน ด 1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสารข้อมูล ความคิดเห็นและความคิดรวบยอดในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพและมีสุนทรียภาพ

สาระที่ 2 : ภาษาวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

สาระที่ 3 : ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 : ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษาชุมชนและสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การทำงานการประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือและการอยู่ร่วมกันในสังคม

1.2 มาตรฐานการเรียนรู้ หลักสูตรได้กำหนดคุณภาพของผู้เรียนให้สาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเป็นมนุษย์ สร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามจุดหมายของหลักสูตร การทำให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพได้ตามที่คาดหวังจึงกำหนดกรอบไว้ทุกช่วงชั้น สำหรับในช่วงชั้นที่ 2 เมื่อนักเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องมีมาตรฐานการเรียนรู้ ดังนี้

1.2.1 เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยนและนำเสนอข้อมูลข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ในเรื่องที่เกี่ยวข้องตนเอง ชีวิตประจำวัน สิ่งแวดล้อมในชุมชน

1.2.2 มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน ตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่าง และนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ ภายในวงศัพท์ ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

1.2.3 ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ

1.2.4 เข้าใจข้อความที่เป็นความเรียงและไม่ใช่ว่าความเรียง ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ในบริบทที่หลากหลาย

1.2.5 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษาและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาตามบริบทของข้อความที่พบตามระดับชั้น

1.2.6 มีความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาต่างประเทศ นำเสนอและสืบค้นข้อมูลความรู้ในวิชาอื่นที่เรียนตามความสามารถ ความสนใจและระดับชั้น

1.2.7 มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในห้องเรียนและในโรงเรียน ในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมและเพื่อความเพลิดเพลิน

1.3 แนวทางการจัดการเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอนเพื่อปฏิรูปการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (2542: 22) ถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ผู้เรียนทุกคนสามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ การจัดกระบวนการเรียนรู้จึงมุ่งฝึกทักษะการปฏิบัติ การแก้ปัญหาและการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองตามศักยภาพ โดยจัดให้มีการประเมินควบคู่กับการเรียนการสอนตามสภาพจริง ใช้วิธีพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียนและการร่วมกิจกรรม

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยมีเป้าหมายให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ ดังนั้นการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนสำคัญที่สุดคือ การจัดที่มุ่งประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียนให้มีทักษะในการแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย สามารถนำวิธีการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้

หลักสูตรภาษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ในการใช้ภาษาและรู้จักกระบวนการเรียนรู้ตามความต้องการ ความสนใจของผู้เรียนในรูปแบบการเรียนรู้ในห้องเรียนและการเรียนรู้ด้วยตนเอง

1.4 จิตวิทยาและทฤษฎีการเรียนรู้

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจิตวิทยาการศึกษาต่าง ๆ ที่เป็นปัจจัยพื้นฐานและมีอิทธิพลในการส่งเสริมการเรียนรู้ หากครูได้นำสิ่งเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในการเตรียมวางแผนการจัดการเรียนรู้ ย่อมส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลตามต้องการ หลักจิตวิทยาการศึกษาที่ควรทราบและคำนึงถึง (สรวงศ์ โค้วตระกูล 2541: 210) มีดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพุทธินิยม (Cognitive Learning Theories) เน้นกระบวนการทางปัญญาหรือความคิด ซึ่งเป็นกระบวนการภายในสมอง เชื่อว่าการเรียนรู้ของมนุษย์ไม่ใช่เรื่องของพฤติกรรม ที่เกิดจากกระบวนการตอบสนองต่อสิ่งเร้าเท่านั้น แต่มีความซับซ้อนยิ่งไปกว่านั้น เกิดจากการสะสมข้อมูล การสร้างความหมายและความสัมพันธ์ของข้อมูล การดึงข้อมูลออกมาใช้ในการกระทำและการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่สำคัญคือ ทฤษฎีพัฒนาการทาง -

สติปัญญา (Intellectual Development Theory) นักจิตวิทยานี้มี 2 ท่านคือ เพียเจท์และบรูเนอร์ กล่าวไว้ ดังนี้

2. ทฤษฎีพัฒนาการทางความคิดของเพียเจท์ (สุรางค์ โค้วตระกูล 2541: 50) เชื่อว่า โดยธรรมชาติมนุษย์ทุกคนมีความพร้อมที่จะมีปฏิสัมพันธ์และปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมตั้งแต่เกิด เพราะมนุษย์ทุกคนหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องมามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมซึ่งต้องมีการปรับตัวอยู่ตลอดเวลา ทำให้มนุษย์เกิดพัฒนาการของเขาวนปัญญา ธรรมชาติของมนุษย์มีพื้นฐานคิดตัวมาตั้งแต่กำเนิด 2 ชนิด คือ

2.1 การจัดและรวบรวม เป็นการจัดและรวบรวมกระบวนการต่าง ๆ ภายในให้เป็นระบบ ระเบียบอย่างต่อเนื่อง พร้อมกับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาเพื่อให้เกิดภาวะสมดุลจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม

2.2 การปรับตัว เป็นการปรับตัวเพื่อให้อยู่ในภาวะสมดุลกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการ 2 อย่างคือ การซึมซาบหรือดูดซึมประสบการณ์ใหม่เข้าสู่โครงสร้างของสติปัญญาหลังจากมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม และการปรับโครงสร้างทางเขาวนปัญญา ที่มีอยู่แล้วให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ที่ได้เรียนรู้เพิ่มขึ้น

บรูเนอร์ (Bruner, 1860: 1966; 1971 อ้างถึงใน สุรางค์ โค้วตระกูล 2541: 210) เชื่อว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ซึ่งนำไปสู่การค้นพบการแก้ปัญหาโดยครูเป็นผู้จัดสิ่งแวดล้อมด้านข้อมูล วัตถุประสงค์ คำถามและตั้งความมุ่งหวังว่าผู้เรียนจะค้นพบคำตอบด้วยตนเอง หน้าที่ของโรงเรียนคือ การช่วยเหลือการขยายโครงสร้างสติปัญญาของผู้เรียน โดยมีหลักการเกี่ยวกับการสอนคือ 1) กระบวนการความคิดของเด็กแตกต่างจากผู้ใหญ่ผู้สอนควรเข้าใจกระบวนการคิดของผู้เรียนแต่ละวัย 2) เน้นความสำคัญของผู้เรียนคือ ผู้เรียนสามารถควบคุมกิจกรรมการเรียนรู้ของตนเองได้ เป็นผู้ริเริ่มลงมือกระทำ ผู้สอนมีหน้าที่จัดสิ่งแวดล้อมให้เอื้อต่อการเรียนรู้โดยการค้นพบให้ผู้เรียนมีโอกาสมามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม 3) ในการสอนควรเริ่มจากประสบการณ์ที่ผู้เรียนคุ้นเคยหรือประสบการณ์ใกล้เคียงไปหาประสบการณ์ไกลตัว

3. ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของบรูเนอร์ เหมาะสำหรับการนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้ทุกระดับชั้น ได้แบ่งพัฒนาการทางสติปัญญาของคน แบ่งออกได้ 3 ขั้นตอน คือ

3.1 การเรียนรู้ด้วยการเล่นกับวัตถุโดยตรง ครูต้องจัดวัสดุอุปกรณ์ให้เด็กเล่น มีประสบการณ์โดยตรง อาศัยการจัดกระทำกับวัตถุนำไปสู่การเรียนรู้ ไปสู่การหาคำตอบ ปัญญาเด็กจะแก้ปัญหาไม่ได้เพราะยังมองไม่เห็นมโนภาพของวัตถุ

3.2 การเรียนรู้ด้วยการเล่นกับมโนภาพของวัตถุ เด็กสามารถใช้จินตนาการสร้างภาพในใจโดยไม่มีการกระทำ

3.3 การเรียนรู้ด้วยการเล่นกับสัญลักษณ์ เด็กสามารถถ่ายทอดประสบการณ์หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยใช้สัญลักษณ์หรือภาษา สามารถแก้ปัญหาได้โดยไม่ต้องเห็นวัตถุหรือไม่ต้องคิดถึงมโนภาพของวัตถุ

สรุปได้ว่า ทฤษฎีที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ ต้องคำนึงถึงข้อมูล การสร้างความหมายและความสัมพันธ์ของข้อมูล การนำมาใช้ในการกระทำและการแก้ปัญหา ความพร้อมในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่มีการปรับเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ตลอดจนสติปัญญาและการเรียนรู้ของผู้เรียน

1.5 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอน ตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำ นำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ ปัจจุบันการสอนภาษาต่างประเทศได้หันมายึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น โดยยังคงให้ความสำคัญกับโครงสร้าง ไวยากรณ์ตามที่ปรากฏอยู่ในเนื้อหาที่ใช้สื่อความหมายและสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทุกทักษะ (การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน) โดยสัมพันธ์ความสามารถทางไวยากรณ์เข้ากับยุทธศาสตร์การสื่อสารด้วยวิธีการที่ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา 2548: 103)

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2540: 25) ให้แนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายไว้ ดังนี้

- 1) ให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างแท้จริง
- 2) การสอนยี่คนนักเรียนเป็นสำคัญคำนึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
- 3) ใช้กิจกรรมทางภาษาเป็นหัวใจในการสอน
- 4) เน้นการเรียนรู้โดยการฝึกฝนการใช้ภาษา
- 5) เปลี่ยนบทบาทครูจากผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะ
- 6) เน้นสอนให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่แบ่งทักษะออกเป็นรายด้าน ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนนำความรู้และทักษะที่ได้จากการเรียนมาสัมพันธ์หรือเชื่อมโยง เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาหรือสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้ การเรียนรู้แบบบูรณาการทักษะเข้าด้วยกันเป็นการเชื่อมโยงความคิดรวบยอดช่วยให้เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้ ผสมผสานส่งเสริมและตอบสนองความสามารถทางพหุปัญญาของผู้เรียน ตอบสนองความสามารถที่จะแสดงออกทางอารมณ์แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าไม่ให้ความสำคัญในแต่ละทักษะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ใช้การเขียนเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความเข้าใจให้ผู้อื่นได้อ่านแล้วเข้าใจนอกจากนี้ยังเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนเข้ากับชีวิตจริงและสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีเทคนิค กระบวนการ รวมทั้งกิจกรรม ที่หลากหลายน่าสนใจ มีอุปกรณ์ที่ทันสมัย จูงใจให้นักเรียนรักเรียนเน้นการสอนเพื่อการสื่อสาร ให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ในการจัดการเรียนการสอนภาษาหากใช้สื่อที่อยู่ใกล้ตัว จำต้องได้เป็นรูปธรรม ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วขึ้น จำได้แม่นยำมากขึ้น เช่น ของใช้ในชีวิตประจำวัน ภูมิปัญญาท้องถิ่น สถานที่สำคัญ แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น การท่องเที่ยวกำลังได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก สร้างรายได้สูงเป็นอันดับหนึ่งให้ประเทศไทยจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาต้องบูรณาการในส่วนของท้องถิ่นเข้าไว้ด้วยกัน ในการจัดการเรียนการสอนหากครูสามารถนำสิ่งเหล่านี้ มาเป็นแรงจูงใจ กระตุ้นให้นักเรียนเกิด การเรียนรู้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน สามารถสร้างรายได้ให้กับตนเองและครอบครัวในการเป็น นักธุรกิจนำเที่ยวสถานที่สำคัญและแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตน ซึ่งจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2. การเขียนภาษาอังกฤษ

การเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญในการสื่อสารด้วยสัญลักษณ์หรือตัวอักษร เพราะผู้เขียนสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้อ่านรับทราบ ได้โดยการจดบันทึกหรือการเขียนไว้เป็นหลักฐานที่นำมาใช้ประโยชน์ต่อสังคมได้ ทั้งนี้ผู้เขียนต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนจึงจะสามารถถ่ายทอดความหมายได้ชัดเจน

2.1 ความหมายของการเขียน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ดังตัวอย่าง เช่น

ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 203) กล่าวว่า การเขียนหมายถึงการขีดให้เป็นตัวหนังสือหรือเลข ขีดให้เป็นเส้นหรือรูปต่าง ๆ วาด แต่งหนังสือ

รีด (Reid, 2000: 3) ได้กล่าวถึงการเขียนว่า เป็นหนทางหนึ่งของการเรียนรู้และการสื่อสาร โดยเกี่ยวข้องกับการพัฒนาความคิดเพื่อที่จะเขียนให้ผู้อ่านได้เข้าใจและเป็นทักษะที่ต้องได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

เทมเพิลและคณะ (Temple , et al. 1993: 13) กล่าวว่า การเขียนคือ วิธีการใช้ตัวอักษรถ่ายทอดความคิดที่เกิดขึ้นขณะเขียน

บราวน์ (Brown, 2000: 335) ได้กล่าวว่า การเขียนคือการถ่ายทอดภาษาพูดเป็นตัวอักษรที่ชัดเจน การเขียนเกิดขึ้นเมื่อเรามีความคิดและรวบรวมความคิดออกมาเป็นภาษาเขียน วินเจอร์สกี (Wingerski, 1999: 4) ให้ความหมายของการเขียนว่า หมายถึง กระบวนการที่ผู้เขียนค้นพบ เรียงลำดับและถ่ายทอดความคิดเพื่อสื่อข้อมูลออกมาให้ผู้อ่านทราบ บรูนนิ่งและคณะ (Brunning et al., 2000: 318) ให้ความหมายว่า การเขียนเป็น กระบวนการของการนำเสนอแนวคิดออกมาในรูปของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ของภาษา

พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2540: 32) สรุปความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียน หมายถึงการรวบรวมความคิด ความรู้สึกและความต้องการของผู้ส่งข่าวออกมาเป็นภาษาเขียนใน ลักษณะต่าง ๆ กัน เพื่อให้ผู้รับได้เข้าใจจุดประสงค์ของตน

เสนีย์ วัฒวรรณ (2546: 156) ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด เรื่องราว ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ ไปสู่ผู้อื่นโดยใช้ตัวอักษร เป็น เครื่องมือในการถ่ายทอด

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2546: 18) ได้ให้ความหมายของการเขียนว่าเป็นทักษะที่ต้องใช้กระบวนการทางความคิดหลายขั้นตอน ลำดับเรียบเรียงความคิดหรือ เลือกสรรตัวอักษร ถ้อยคำหรือประโยค ถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือข้อความที่สามารถสื่อความหมายได้ตรงกับความต้องการ

สรุปได้ว่าการเขียนหมายถึง การสื่อความหมายที่เป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่ ผู้เขียนจะสามารถถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด อารมณ์ ประสบการณ์และความต้องการของผู้เขียน เรียบเรียงออกมาเป็นภาษาเขียนในลักษณะต่าง ๆ กัน เพื่อให้ผู้รับได้เข้าใจจุดประสงค์หรือแนวคิด นั้น ๆ ของตน

2.2 ความสามารถในการเขียน

ความสามารถของการเขียน มีผู้ให้นิยามไว้หลากหลาย ดังนี้

ริเวอร์ (Rivers, 1972: 243-244) ให้ความเห็นว่า การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้นั้น จะต้องมีความรู้ความสามารถ 4 ด้าน คือ การเขียนตัวอักษรใน ภาษา วิธีสะกดคำตามระเบียบแบบแผนในภาษา การใช้โครงสร้างทางภาษาให้ผู้อ่านเข้าใจ และการเรียนรู้วิธีเลือกคำศัพท์หรือถ้อยคำเพื่อแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนได้อย่างเหมาะสม

จอห์นสัน (Johnson, 1981: 93) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนคือ ความสามารถที่นักเรียนถ่ายทอดเนื้อหา รายละเอียดต่าง ๆ ในลักษณะที่ถูกต้องทางไวยากรณ์เป็น ข้อความสั้น ๆ เพื่อสื่อความหมายได้

จาคอบส์ (Jacobs, 1981: 89) กล่าวถึง ความสามารถในการเขียนว่า ผู้เขียนควรมีความสามารถด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. เนื้อหา ได้แก่ ความรอบรู้ในเรื่องที่เขียน ความมีแก่นสาร การเขียนขยายใจความได้อย่างสมบูรณ์
2. การเรียบเรียงเรื่องราว ได้แก่ การเรียบเรียงเนื้อหาได้สมเหตุสมผล มีการใช้คำหรือวลีเพื่อแสดงการเชื่อมโยงเนื้อหา มีข้อความสนับสนุนความคิดได้อย่างกะทัดรัด ชัดเจน
3. คำศัพท์ ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับเนื้อความนั้น ๆ สามารถใช้คำได้ถูกต้องและเหมาะสมกับเนื้อความนั้น ๆ และสามารถใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องตามเกณฑ์ไวยากรณ์ด้วย
4. การใช้ภาษา ได้แก่ การใช้โครงสร้างของประโยคได้ถูกต้องและคำนึงถึงเรื่องความสอดคล้อง กาล ลำดับ / หน้าที่ของคำ

โดยสรุป ความสามารถในการเขียนคือ ความสามารถในการใช้กระบวนการคิดของผู้เขียนในการถ่ายทอดความรู้ เป็นความคิดที่มีการเรียบเรียงลำดับความได้เหมาะสม โดยสามารถใช้ความรู้ด้านเนื้อหา การเรียบเรียงเรื่องราว คำศัพท์และการใช้ภาษาในการสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจตรงตามวัตถุประสงค์

2.3 ความสามารถในการเขียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา

ความสามารถในการเขียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา จะออกมาในรูปแบบใดบ้าง นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

คอมบ์ (Combs, 1996: 208-211) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนของนักเรียนระดับประถมศึกษาว่า ประกอบไปด้วยความรอบรู้ในหัวข้อที่เขียน สามารถนำเสนอได้อย่างน่าสนใจ ชัดเจน หัวข้อไม่กว้างจนเกินไป มีการเรียบเรียงเรื่องราวได้อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนจบ สามารถแสดงความเป็นตัวของตัวเองในเรื่องที่เขียนอีกทั้งภาษาที่ใช้ถูกต้องชัดเจนสอดคล้องกัน โดยมีข้อผิดพลาดไม่มากนักและมีได้ให้ความสำคัญในด้านการใช้ศัพท์สำนวนแต่จะเน้นความสามารถในการถ่ายทอดอารมณ์ ความคิดเห็นของผู้เขียนเป็นสำคัญ

การพัฒนาทักษะการเขียน เป็นทักษะที่ค่อนข้างยากในการฝึกฝน เนื่องจากต้องใช้กระบวนการของการถ่ายทอด ความรู้สึนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์เพื่อสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายตามที่ผู้เขียนตั้งวัตถุประสงค์ไว้ การสอนเขียนเริ่มตั้งแต่การเตรียมความพร้อมในการเขียน การเขียนตัวอักษร การเขียนคำและประโยค การเขียนเพื่อสื่อความและเพื่อใช้ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ไปจนถึงการเขียนเชิงสร้างสรรค์และควรได้รับการปลูกฝังให้มีนิสัยที่ดีในการเขียนและรักการเขียนด้วย

ในการพัฒนาทักษะการสื่อสาร พิศรวัลย์ โกวิทวาทิ (2540: 30) กล่าวว่าจะต้องเน้นทั้ง 4 ทักษะ คือ พัฒนาการใช้ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน แต่ทักษะที่ยังยากซับซ้อนและยากแก่การพัฒนาที่สุดคือทักษะการเขียนนักเรียนต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงในทุก ๆ เรื่อง จึงจะสามารถเขียนหรือถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกให้ผู้อ่านเข้าใจได้

การเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญที่จะต้องสื่อสารให้คนอื่นทราบถึงความคิดและความรู้สึกของผู้ที่ต้องการจะสื่อสาร การเขียนยังเป็นวิธีที่จะช่วยให้ค้นพบตนเอง ผู้อื่นและโลกภายนอกอีกด้วย

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กระทรวงศึกษาธิการ 2545 ก: 1-4) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาระดับพื้นฐานในด้านการเขียนไว้ว่า ผู้เรียนจะต้องเข้าใจกระบวนการเขียนและสื่อสารข้อมูลความคิดเห็นและความคิดรวบยอดในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพและมีสุนทรียภาพ ในระดับประถมศึกษา หัวข้อในการเขียนมีหลากหลาย อาทิเช่น เกี่ยวกับเรื่องตนเอง ครอบครัว สิ่งแวดล้อม โรงเรียน โดยมีวงคำศัพท์ประมาณ 1,050 – 1,200 คำ ตลอดจนสามารถใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ได้

2.4 จุดประสงค์ของการเขียน

การเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนที่แม้แต่เจ้าของภาษาก็ยังไม่สามารถจะประสบความสำเร็จในการเขียนภาษาระดับสูงได้ สาเหตุอาจเนื่องมาจากปัญหาภาษาหรือการเขียนโดยตรงการเขียนต้องผ่านกระบวนการทางความคิดหลายขั้นตอน การลำดับหรือเรียบเรียงความคิดหรือการเลือกสรรถ้อยคำถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือข้อความที่สามารถสื่อความหมายได้ตรงกับความต้องการ

เสนีย์ วิลาวรรณ (2546: 156-159) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการเขียน ไว้ดังนี้

- 1) บอกเล่าเรื่องราว 2) อธิบายความหรือคำ 3) โฆษณาชวนใจ 4) ปลุกใจ 5) แสดงความคิดเห็น 6) สร้างจินตนาการ 7) สื่อเลียน 8) ประกาศแจ้งให้ทราบ 9) วิเคราะห์ 10) วิจารณ์ 11) เสนอข่าวสารและเหตุการณ์ที่น่าสนใจ

การเขียนเป็นกิจกรรมที่สลับซับซ้อนต้องการทักษะที่สูง ฉะนั้นผู้เขียนจะต้องบรรลุวุฒิภาวะทั้งทางสมองและทางกาย การสอนเขียนจะได้ผลดีถ้าหากให้เขียนอย่างมีจุดมุ่งหมาย

กรรมนิการ์ พวงเกษม (2527: 46 อ้างถึงใน มาลียา ระวังวงศ์ 2542: 23) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้รู้จักระบายความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาในทางสร้างสรรค์และเข้าใจในแนวคิดของผู้อื่น

2. เพื่อให้เข้าใจ เห็นคุณค่าและชื่นชมศิลปะ วรรณคดี คนตรี ตลอดจนกิจกรรมทางวัฒนธรรม สามารถเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ๆ ได้
3. เพื่อให้มีความหมายในการปรับตัวทางอารมณ์และทางสังคม
4. ครูจะต้องช่วยส่งเสริมการสังเกต การสร้างเรื่องและการเขียนที่ชัดเจนเป็นรายบุคคลด้วยการออกความเห็นและชมเชยส่วนที่ดี
5. เด็กจะได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ จากสิ่งที่ครูให้บนกระดานดำ
6. ประสบการณ์ที่ได้จากการอภิปรายร่วมกันจะช่วยพัฒนาทักษะในการเขียนได้มากกว่าการให้เขียนแต่เพียงอย่างเดียว

ดวงใจ ไทยอุบล (2543: 14-15) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการเขียนว่า การเขียนคนจะเขียนเมื่อต้องการสื่อในเรื่องใด จำแนกได้ คือ 1) เพื่อการเล่าเรื่อง 2) เพื่ออธิบายคำหรือความ 3) เพื่อโฆษณาชวนใจ 4) เพื่อปลุกใจ 5) เพื่อแสดงความคิดเห็นหรือแนะนำ 6) เพื่อสร้างจินตนาการ 7) เพื่อล้อเลียนเสียดสี 8) เพื่อประกาศ 9) เพื่อวิเคราะห์ 10) เพื่อวิจารณ์ 11) เพื่อทำข่าว 12) เพื่อเขียนเฉพาะกิจ

อัจฉรา ชีวพันธ์ (2546: 1) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการเขียน คือ การสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจด้วยการเขียนสะกดคำถูกต้องตามอักขรวิธี เลือกใช้คำและสำนวนภาษาถูกต้องตามหลักภาษา ใช้วรรคตอนถูกต้อง สามารถใช้การเขียนเพื่อจุดบันทึกสรุปความ ย่อความ ตลอดจนถึงการฝึกฝนให้เกิดทักษะในการเขียนประเภทต่าง ๆ รวมทั้งสามารถใช้จินตนาการความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการเขียนเรื่องราวต่าง ๆ และมีความประณีต รอบคอบในการเขียนด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้นวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายในการเขียนนั้น ช่วยให้การสื่อสารในชีวิตประจำวันเป็นการสื่อสารถึงความคิด ประสบการณ์ของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจ ต้องใช้การฝึกฝนและจินตนาการความคิดสร้างสรรค์ในการเขียน

2.5 องค์ประกอบของการเขียน

ได้มีผู้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของการเขียนไว้ดังนี้

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2540: 47-48) กล่าวว่า องค์ประกอบที่จะช่วยให้นักเรียนเขียนได้ดี มีดังนี้

1. มีความรู้ดีในเรื่องที่เขียน
2. มีจุดประสงค์แจ่มแจ้งว่าจะส่งสารเพื่อเหตุใด และให้ผู้รับสามารถเข้าใจสิ่งที่ตนส่งสารไปให้
3. มีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษา คือ โครงสร้างทางไวยากรณ์ ใช้ศัพท์ และรู้จักแบบแผนของการเขียน

4. มีความสามารถในการสื่อความหมายด้วยการเขียน โดยใช้ถ้อยคำ สำนวน รูปแบบของการเขียน ๆ ได้เหมาะสม

5. เขียนได้รวดเร็วพอสมควรกับงานที่เขียน

ไรม์ (Raimes, 1983) ให้ความสำคัญกับการสร้างสรรค์งานเขียน ควรมี องค์ประกอบ ดังนี้ 1) การสร้างประโยค 2) ไวยากรณ์ 3) กลไกในการเขียน 4) การลำดับความ 5) การเลือกใช้คำ 6) จุดมุ่งหมาย 7) ผู้อ่าน 8) กระบวนการของผู้เขียน 9) เนื้อหา

กุนนิง (Gunning, 2000: 483) ได้เสนอแนะว่า การเขียนเป็นงานที่ซับซ้อนมี ปฏิสัมพันธ์ในองค์ประกอบหลัก 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การสร้างเนื้อหาที่เหมาะสมในปริมาณ ที่เพียงพอ 2) การลำดับเนื้อหา 3) การใช้ไวยากรณ์และองค์ประกอบกลไกในการเขียน

สรุปว่าการเขียนมีองค์ประกอบ เริ่มตั้งแต่ต้องมีความรู้ในเรื่องที่เขียน ทราบ วัตถุประสงค์ โครงสร้างทางไวยากรณ์และการเลือกใช้คำศัพท์ สำนวน กระบวนการเขียน การ กำหนดผู้อ่าน การลำดับความ เนื้อหาและสามารถระบุวัตถุประสงค์ของผู้เขียนว่าต้องการสื่อความ ในลักษณะใด

3. การสอนเขียนภาษาอังกฤษ

การสอนเขียนมีแนวคิด ทฤษฎี วิธีการที่ใช้ในการสอนเขียนภาษาอังกฤษอย่าง หลากหลาย ดังนี้

3.1 แนวคิดในการสอนเขียนภาษาอังกฤษ

พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2540: 48-50) เสนอแนวคิดในการสอนเขียนภาษาอังกฤษว่า ครูควรดำเนินการสอนตามลำดับขั้นเพื่อให้ นักเรียนได้รับผลดีในการฝึกหัดเขียน เป็นการดำเนินการ สอนที่ต้องอาศัยความร่วมมือ การชี้แนะ การวางแผนร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน มีลำดับ ขั้น ดังนี้

1. การทำให้เกิดแนวคิด (generating idea) เป็นการอภิปรายร่วมกันระหว่างครู กับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน ความสนใจ ความต้องการและจุดประสงค์ในการเขียนแต่ละครั้ง อาจใช้เทคนิคการระดมสมองช่วยในการรวบรวมเนื้อหาที่จะเขียน

2. การสร้างงานเขียน (composing and prevision) การเขียนเป็นทักษะที่ยาก บางครั้งนักเรียนประสบความยุ่งยากในการเขียน ครูที่ดีต้องช่วยให้นักเรียนสามารถเริ่มต้นการเขียน ได้ดี

3. การตรวจงาน (marking papers) การตรวจงานเขียนของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ ครูต้องระวังอย่าใช้คำวิพากษ์วิจารณ์ก่อนข้างรุนแรงเพราะจะทำให้นักเรียนกลัว ขาดความมั่นใจในการเขียน ใช้การวิจารณ์ในทางบวกจะช่วยเพิ่มพูนความคิดและพัฒนาในการเขียน มองเห็นช่องทางที่จะปรับปรุงงานเขียนได้

4. การอภิปราย (discussion) เมื่อนักเรียนเขียนเรื่องร่างส่ง ครูตรวจและเขียนคำวิจารณ์ผลงานนั้น ๆ หากจะให้ได้ผลดียิ่งขึ้นครูควรหาทางให้กำลังใจแก่นักเรียนเพื่อให้เกิดความมั่นใจ ถ้าอ่านผลงานของตนเองให้เพื่อนฟัง เพื่อแสดงความคิดเห็นต่อผลงานของเพื่อนในทางสร้างเสริม

5. การสอน (teaching) เมื่อเรื่องได้รับการจัดเกลาและแสดงความคิดเห็นแล้ว นักเรียนนำกลับไปทบทวน พิจารณาความถูกต้องของโครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ เครื่องหมายวรรคตอนและพิจารณาเรื่องการลำดับความคิด เหตุการณ์และสำนวนต่าง ๆ เพื่อช่วยให้งานเขียนสมบูรณ์มากที่สุด

6. การอ่านทบทวน (revising papers) เป็นขั้นตอนสุดท้าย งานเขียนจะสมบูรณ์ ต้องมีการจัดเกลาและทบทวนอย่างรอบคอบ ตรวจสอบข้อผิดพลาดต่าง ๆ ตัดต่อเพิ่มเติมความคิดต่าง ๆ ลำดับเหตุการณ์เรื่องราวใหม่

บ๊อง พานทอง (2541: 30-31) กล่าวว่า การเรียนการสอนการเขียนเหมือนกับ การเรียนการสอนอ่าน ผู้สอนต้องจัดให้มีการเรียนการสอนน่าสนใจ มีสิ่งจะช่วยส่งเสริมการเขียน ได้ดีขึ้น ผู้เรียนมีประสบการณ์มากขึ้น มีข้อมูลการเขียนเพียงพอ จนผู้เรียนเกิดความรู้สึกรับรู้กับตนเองและสนใจการเขียน ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการเรียนภาษา เพื่อการจดบันทึกต่อไป แนวทางการจัดการเรียนการสอนเขียน ได้แก่

1. ควรพยายามให้เด็กได้มีประสบการณ์ในการอ่านและรู้จักหนังสือ เอกสารการพิมพ์รูปแบบต่าง ๆ ซึ่งช่วยให้เด็กได้เห็นแบบอย่างและเป็นข้อมูลการเขียนในอนาคต

2. การเรียนการเขียนเช่นเดียวกับการอ่าน ซึ่งต้องการเนื้อหาที่มีความหมาย ผู้อ่านสามารถนำมาใช้กับตนเองได้ ใช้ประสบการณ์ของตนเองเข้าไปช่วยในการทำความเข้าใจ การสอนเขียนก็เช่นกัน ควรมุ่งเน้นในสิ่งที่เด็กสามารถนำมาใช้ในชีวิตจริง การวางจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน ควรให้สนองความต้องการของเด็ก เด็กนำไปใช้ได้ถูกต้อง

3. ครูควรเป็นแบบอย่างที่ดีเขียนให้เด็กเห็นเป็นตัวอย่างซึ่งเด็กจะทำตาม โดยธรรมชาติเด็กมักจะชื่นชมผู้ใดผู้หนึ่งที่ตนชื่นชอบเป็นแบบอย่างอยู่แล้ว ครูเป็นผู้หนึ่งที่เด็กส่วนใหญ่ให้ความเชื่อถือและทำตาม นอกจากนั้นครูก็จะเป็นผู้ที่ให้การติชมผลงานของเด็ก เพื่อให้เด็ก

มีกำลังใจ ครูต้องมีความสามารถและวิธีการติชมงานของเด็กอย่างสร้างสรรค์ จะทำให้เด็กมีกำลังใจ

4. ให้เด็กได้มีโอกาสเห็นแบบอย่างการเขียนมาก ๆ ให้ได้ลงมือเขียนด้วยตนเอง บ่อย ๆ และจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียน โรงเรียน ให้เอื้ออำนวยแก่การเขียนของเด็ก เด็กจะสามารถพัฒนาการเขียนได้อย่างรวดเร็ว

5. การเขียนจะมีคุณลักษณะพิเศษอีกประการหนึ่งก็คือ จะเป็นหลักฐานการบันทึกสิ่งต่าง ๆ ให้คนรุ่นหลัง หรือผู้ที่ต้องการศึกษาได้ทราบประวัติความเป็นมาต่าง ๆ ดังนั้น การเขียนจึงเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง ซึ่งนักเขียนแต่ละคนจะแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคลและเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารที่เป็นหลักฐานแน่นอน

เฮดจ์ (Hedge, 1988 แปลโดย สรณี วงศ์เบ็ญสัจจ์ 2546: 23) กล่าวถึงการสอนเขียนว่า ควรศึกษาตัวบทเขียนและวิเคราะห์ลักษณะต่าง ๆ ที่พบในการเขียนประเภทนั้น ๆ ทำให้ทราบว่างานที่นักเรียนเขียนควรมีลักษณะอย่างไร จึงจัดทำเป็นหัวข้อ ทักษะที่ผู้เขียนต้องใช้คือ ใ้รูปแบบไวยากรณ์ถูกต้อง มีแวดวงคำศัพท์กว้างขวาง ใช้เครื่องหมายวรรคตอนอย่างมีความหมาย ใช้ขนบของการวางรูปแบบอย่างถูกต้อง สะกดคำถูกต้อง ใช้โครงสร้างประโยคหลากหลาย เชื่อมโยงความคิดและประเด็นระหว่างประโยค เพื่อสร้างเอกภาพของเรื่องได้และดำเนินความเรียบเรียงเนื้อหาสาระได้ชัดเจนและน่าเชื่อถือ

ดังนั้น การสอนเขียนควรมีการวางแผนก่อนการเขียน รู้เรื่องหรือเนื้อหาที่จะเขียน มีการวางแผนโครงเรื่องที่เขียน เพื่อเขียนได้ตรงไม่หลงทาง มีการตรวจงานเขียนโดยครูหรือเพื่อนส่งเสริม เสนอแนะงานให้นักเรียนสามารถแก้ไขงานเขียนของตนเองได้

รีนันดา (Renandya, 2006: 1) กล่าวถึงการสอนเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นภาษาศาสตร์และเป็นกระบวนการเข้าใจ ซึ่งไม่น่าประหลาดใจสำหรับผู้เรียนที่พบว่าเป็นการยากและลำบากในการเขียน ในการสอนครูจะเน้นไวยากรณ์ ความถูกต้องแม่นยำ ส่งผลให้นักเรียนพัฒนาเจตคติในทางลบแสดงความรู้สึกอึดอัด รำคาญออกมาอย่างรวดเร็ว แต่หากจะพัฒนาเจตคติไปในทางบวกต้องเน้นกิจกรรมที่สนุกสนาน การสร้างนักเรียนที่มีเจตคติทางบวกจะเป็นการง่ายที่จะสอนการเขียนที่ซับซ้อนขึ้นโดยเริ่มต้นจาก 1) การเขียนขั้นเริ่มต้นมีหลายวิธี เช่น การให้นักเรียนจับคู่ฝึก การบรรยายลักษณะของเพื่อนในเรื่องที่มีความสนใจ เขียนรายละเอียดลงในกระดาษ ครูรวบรวม สุ่มตัวอย่าง อ่านให้เพื่อนฟังและช่วยกันทายว่าเป็นลักษณะของเพื่อนคนใด 2) กิจกรรมการทาย Who Am I ? 3) กิจกรรมการเล่าเรื่องแบบลูกโซ่ 4) การเขียนโคลง 5) การเขียนเรื่องจากคำที่กำหนดให้ 6) การเขียนตามจินตนาการ และ 7) การเขียนจดหมาย

การสอนเขียนภาษาอังกฤษ พินฮีโร่ (Pinheiro, 1996: 119-127) ได้กล่าวถึง

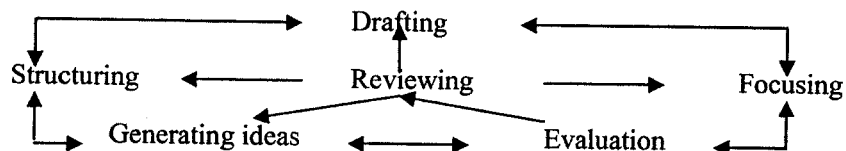
ขั้นตอนการสอนเขียน ดังนี้

1. Prewrite เป็นขั้นก่อนการเขียน
2. First Draft เป็นขั้นการเขียนครั้งที่ 1
3. Feedback ขั้นการให้ข้อมูลย้อนกลับ
4. Second Draft ขั้นการเขียนร่างครั้งที่ 2
5. Revision ขั้นปรับปรุงงานเขียน

กระทรวงศึกษาธิการ (2544: 139) กล่าวว่า กระบวนการเขียนเป็นการคิดเรื่องที่จะเขียนและรวบรวมความรู้ในการเขียน กระบวนการเขียนมี 5 ขั้น คือ 1) การเตรียมการเขียน 2) การยกร่างข้อเขียน 3) การปรับปรุงข้อเขียน 4) การบรรณาธิการกิจ 5) การเขียนให้สมบูรณ์

กุนนิง (Gunning, 2002) กล่าวว่ากระบวนการเขียนประกอบด้วยพื้นฐาน 5 ประการ ที่สามารถคาบเกี่ยวกันในทางปฏิบัติได้คือ ก่อนการเขียน การสร้างงานเขียน การปรับปรุงแก้ไข การแก้ไขต้นฉบับและการจัดพิมพ์

ทีและอาร์นันท์ (White and Arnundt, 1991 อ้างถึงใน Nunan, 1999: 273-274) ระบุว่ากระบวนการเขียนประกอบด้วยขั้นตอนซึ่งผู้เขียนสามารถใช้แบบกลับไปกลับมาได้ มีจำนวน 6 ขั้นตอน คือ 1) การรวบรวมความคิด 2) การวางโครงร่างเรื่อง 3) การร่าง 4) การตรวจทาน 5) การเน้นหัวเรื่อง และ 6) การประเมินผล

ภาพที่ 2.1 กระบวนการเขียน (Nunan, 1999: 274)

ดาช (Dye, 2002) กล่าวว่า การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการที่ได้ผลดีที่สุด คือ การจัดห้องเรียนให้เป็นที่สำหรับฝึกเขียน ให้ผ่านขั้นตอนหรือกระบวนการต่าง ๆ เริ่มจากการให้ความรู้แก่ผู้เรียนในช่วงสั้น ๆ และลงมือเขียนด้วยตนเอง เป็นการลดบทบาทครูให้มาเป็น ผู้ช่วย - เหลือ ส่งเสริมการเรียนรู้และยังสนับสนุนความเป็นปัจเจกบุคคล ผู้เขียนได้เขียนในสิ่งที่ตนเองสนใจ สามารถถ่ายทอดความคิดและความเข้าใจ อีกทั้งนำประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ มาถ่ายทอดในงานเขียนได้

แฮสเกลล์ (Haskell, 2001) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการแก้ปัญหาตลอดเวลา โดยกระบวนการเหล่านี้เป็นกระบวนการเชิงปฏิสัมพันธ์ที่ไม่หยุดนิ่ง

ระหว่างการกระตุ้นและการประยุกต์ใช้ความรู้เนื่องจากผู้เรียนต้องใช้ความพยายามในการแก้ปัญหา ต้องคิด ต้องเชื่อมโยงและถ่ายโยงความรู้ในหลาย ๆ กลวิธี

กลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จันทบุรี เขต 1 (2551: 1) กล่าวถึงกระบวนการสอนเขียนว่า จำเป็นต้องเริ่มต้นจากการสร้างระบบ ในการเขียน จากความถูกต้องแบบควบคุมได้ไปสู่การเขียนแบบควบคุมน้อยลงอันนำไปสู่การเขียน แบบอิสระ การเขียนสำหรับผู้เรียนระดับต้นต้องคำนึงถึงให้มากคือผู้เรียนต้องมีข้อมูลเกี่ยวกับ คำศัพท์ กระบวนไวยากรณ์และเนื้อหาอย่างเพียงพอที่จะเป็นแนวทางให้ผู้เรียนสามารถคิดและ เขียนได้ ซึ่งเป็นการฝึกทักษะการเขียนอย่างเป็นระบบที่ถูกต้องเป็นรากฐานในการเขียนเพื่อ การ สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับสูงได้ต่อไป

ดังนั้น การสอนเขียนควรมีการวางแผนก่อนการเขียน รู้เรื่องหรือเนื้อหาที่จะเขียน มีการวางแผนโครงเรื่องที่จะเขียน เพื่อเขียนได้ตรง ไม่หลงทาง มีการตรวจงานเขียนโดยครูหรือเพื่อน ส่งเสริม เสนอแนะงานให้นักเรียนสามารถแก้ไขงานเขียนของตนเอง ให้สามารถแสดงออกทาง ภาษา ใช้ในการสื่อสารนอกเหนือจากการพูดและการเขียนเป็นเครื่องมือที่ใช้เป็นหลักฐานในการ สื่อสาร โดยผู้เรียนต้องประมวลความรู้ ความสามารถทางภาษาและทักษะต่าง ๆ สะสม ประสบการณ์มากขึ้นให้มีข้อมูลในการเขียน

3.2 เทคนิคการสอนเขียน

การสอนเขียน ผู้สอนต้องหาเทคนิคการสอนเขียนเพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการ สอน นักการศึกษาได้กล่าวถึงเทคนิคต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

เคลล็อก (Kellogg, 1994 อ้างถึงใน อาภาภรณ์ จินดาประเสริฐ, 105-112) ได้ เสนอแนะกลวิธีที่เรียกว่า first draft revision ซึ่งเป็นกลวิธีการเขียน 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีการเขียน ร่างแบบหยาบ กลวิธีการเขียนแบบอิสระ และกลวิธีขัดเกลาลบปรับปรุง

พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2540: 51-76) กล่าวว่าผู้สอนมักจะพยายามหากลวิธีต่าง ๆ มาช่วยสอนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ได้แก่ เทคนิคการคัดลอก เทคนิคการเติมคำให้สมบูรณ์ เทคนิค การเปลี่ยนคำให้แตกต่างไปจากเดิม เทคนิคการเขียนตามกรอบที่กำหนดให้ เทคนิคการเขียน เรียงความแบบชี้แนะ เทคนิคการใช้ภาพประกอบการเขียน เทคนิคการเขียนโดยใช้ข้อมูลจาก แผนผัง ตาราง กราฟ และแผนภูมิ เทคนิคการพูดปากเปล่าเพื่อเสริมการเขียน เทคนิคการใช้บท สนทนาเพื่อเสริมการเขียน เทคนิคการเขียนโดยใช้ทักษะสัมพันธ์

กุศยา แสงเดช (2542: 3) ได้สรุปเกี่ยวกับการสอนทักษะเขียนไว้ว่า การสอน ภาษาอังกฤษในปัจจุบันเน้นการฝึกให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้ทั้งการฟัง พูด อ่านและเขียน ดังนั้นในการสอนฟัง พูดจึงมีกิจกรรมตามหลังด้วยการอ่านและเขียน

1. กิจกรรมการสอนเขียนที่สัมพันธ์กับการฟัง พูด คือ การลอกบทฟัง พูดและ การเขียนคัดแปลงบทฟังและพูด

2. การเขียนแบบฝึกหัด คือ การเติมคำหรือประโยคให้ได้ความหมายตรงกับภาพ การกรอกแบบฟอร์ม การเขียนรายงาน การเขียนเพื่อสื่อความหมายระหว่างนักเรียนด้วยกัน การเขียนเพื่อแบบฝึกหัดเพื่อสรุปเนื้อหาไวยากรณ์

3. กิจกรรมการสอนเขียนที่สัมพันธ์กับการอ่าน คือ การเขียนตอบคำถามบทอ่าน และเขียนเรื่องเลียนบทอ่านลักษณะกิจกรรมฝึกการเขียน

รีด (Reed, 2003: 1 - 6) ได้นำเสนอวิธีสอนเขียนที่เป็นขั้นตอน สำหรับการเขียน ความเรียง ทำให้ได้เนื้อความในการเขียนดีกว่ารูปแบบปกติ วิธีนี้ใช้เฉพาะเด็ก LD (Learning Disability) โดยใช้ตัวเลขและตัวอักษรสนับสนุนให้จำได้ง่าย เป็นกรอบและนำทางในการเขียน แบบเป็นขั้นตอนอยู่ในลักษณะเดียวกันซ้ำ ๆ ใช้สำหรับนักเรียนที่เรียนในเกรด 3-4 โดยนักเรียน มีอิสระในการเขียนและช่วยแก้ปัญหาการเขียนที่เป็นเรื่องยาก และวิธีนี้เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่ง สำหรับการสอนการเขียน โดยใช้ตัวเลข ดังนี้ 1 แทนการเขียนประโยคหลักหรือหัวเรื่อง 2 แทน การเขียนประโยคเนื้อเรื่องหรือรายละเอียดที่ไปในทิศทางเดียวกัน 3, 4 แทนการเขียนประโยคที่มี ความขัดแย้งกัน และ 0 แทนการเขียนประโยคสรุป ตัวอักษร A B C เป็นส่วนขยายของแต่ละ ประโยค เช่น

1-2-2-2-0 รหัส 2 หมายถึง ประโยคเนื้อเรื่องที่มีความหมายสอดคล้องกัน

1-2-3-4-0 รหัส 2,3,4 หมายถึง ประโยคที่มีความขัดแย้งกัน

1-2 A-2B-2C-0 รหัส A, B, C หมายถึง ประโยคเสริม ช่วยขยายให้มี ใจความ ชัดเจนยิ่งขึ้น

1-2A-3A-4A-0 หมายถึง ประโยคเสริม ช่วยขยายให้มีใจความชัดเจนยิ่งขึ้น

ซามล, แฮนด์บุค และ เดวิส ออมเบอร์ก (Zamel, 1982: 195-210, Handbook, 1983 & Davies Omberg, 1987: 313-323, อ้างถึงใน บัญชา อิงสกุล 2545: 69) ได้เสนอ กระบวนการในการสอนเขียน มีอยู่ 7 ประการ คือ

1. Prewriting เป็นขั้นที่จัดประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นการเขียน
2. Rewriting เป็นขั้นการเขียนร่างแรก โดยมีจุดประสงค์เบื้องต้นที่เนื้อความใน การเขียน
3. Responding เป็นขั้นที่ให้ผู้อื่นช่วยอ่านงานเขียนอย่างคร่าว เพื่อชี้แนะในเรื่อง ข้อความหรือรูปแบบทางภาษา
4. Revision เป็นขั้นที่นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงงานฉบับที่ร่างไว้ในครั้งแรก

5. Editing เป็นขั้นที่ผู้เขียนตรวจสอบความถูกต้องทางภาษาของงานเขียน
6. Evaluating เป็นขั้นที่ครูตรวจงานเขียนของเด็ก
7. Post - writing เป็นขั้นที่จัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้เห็นคุณค่าของงานเขียนมากกว่าที่จะเป็นแค่การให้เกรด

โดยสรุป ในการสอนภาษาอังกฤษ นั้น ครูผู้สอนจะต้องฝึกให้นักเรียนมีทักษะทั้งในการฟัง พูด อ่านและเขียน วิชาต่าง ๆ จะต้องสัมพันธ์กันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีรายละเอียดสาระเนื้อหาจนถึงกิจกรรมนักเรียน บทบาทของครู การใช้สื่อและการวัดผลรวมทั้งมีการวิเคราะห์ปัญหาและวินิจฉัยข้อบกพร่องที่เกิดจากการสอน เพื่อครูผู้สอนจะได้รู้จักนักเรียนดีขึ้น เพื่อให้ทราบ ว่านักเรียนบกพร่องด้านไหน ต้องการความช่วยเหลือเรื่องอะไร จะนำไปสู่การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบและมีขั้นตอนที่สำคัญ คือ ขั้นก่อนการเขียน ขั้นสร้างงานเขียน ขั้นปรับปรุงงานเขียนและขั้นสร้างงานเขียนฉบับสมบูรณ์ โดยครูผู้สอนมีการวางแผนในการสอน มีเทคนิคที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถเขียนและเรียนอย่างมีความสุข

3.3 กิจกรรมการเรียนการสอนเขียน

การจัดกิจกรรมการเขียนเป็นกิจกรรมที่ครูผู้สอนจัดขึ้นระหว่างกระบวนการสอนเขียน ซึ่งจะเป็นตัวช่วยเสริมความรู้ ความเข้าใจทั้งในด้านโครงสร้างทางภาษา ความหมายและการนำไปใช้ รูปแบบของกิจกรรมนั้นจะมีความยากง่าย ซับซ้อนแตกต่างกันตามวัตถุประสงค์ของการสอน โดยอาจจัดตั้งแต่กิจกรรมการเขียนที่มีความง่ายไปสู่กิจกรรมที่ยาก โบเวนและมาร์คส (Bowen and Marks, 1994: 145-150) ได้ศึกษาลักษณะของการจัดกิจกรรมการเขียนโดยสอบถามครูผู้สอนในชั้นเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษทั่วไป จำนวน 30 คน ทั้งที่ทำงานในสหราชอาณาจักรและต่างประเทศ รวมถึงอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาในประเทศต่าง ๆ อีกจำนวน 15 คน พบว่าอาจารย์ส่วนใหญ่มีการจัดกิจกรรมการเขียนแบ่งเป็นประเภทได้ ดังนี้

1. การคัดลอก (copying) การคัดลอกเป็นกิจกรรมที่ครูส่วนใหญ่ใช้ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นตัวอย่างของโครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ กฎเกณฑ์ทางภาษา โดยครูผู้สอนสามารถตรวจสอบการบันทึกของนักเรียนได้
2. การทำแบบฝึกหัดการเขียนโดยเน้นโครงสร้างทางภาษา (written exercise) (structure based) กิจกรรมส่วนใหญ่ครูผู้สอนให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกฝนโครงสร้างทางภาษา เช่น การเขียนโดยใช้โครงสร้างภาษาเฉพาะ การเขียนตอบคำถาม การเติมประโยคให้สมบูรณ์ จับคู่ประโยค เติมคำในช่องว่าง ฯลฯ การเขียนส่วนใหญ่จะจัดอยู่ในลักษณะของการบ้าน ซึ่งถ้าหากมีการทำกิจกรรมดังกล่าวในห้องเรียนก็จะทำในลักษณะกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่ม

3. กิจกรรมการเขียนแบบชี้แนะ (guided writing exercise) การจัดกิจกรรมดังกล่าวเป็นกิจกรรมที่ครูผู้สอนใช้มาก เน้นที่การนำเอาประโยคมารวมกัน เพื่อเป็นย่อหน้าหรืออาจเป็นการเขียนโดยใช้คำหลักที่กำหนดมาให้แล้วเขียนแทนที่ลงในงานเขียนเพื่อเชื่อมโยงให้ย่อหน้ามีความสมบูรณ์ นอกจากนี้อาจอยู่ในลักษณะของการใช้คำเชื่อมแล้วนำไปเขียนเป็นย่อหน้าใหม่ เป็นต้น

4. การเขียนตามคำบอก (dictation) กิจกรรมการเขียนตามคำบอกแม้ว่าดูเหมือนจะเป็นกิจกรรมที่ยืดครูเป็นศูนย์กลางและดูไม่เป็นจริง แต่ข้อดีของกิจกรรมนี้คือ ผู้สอนบางท่านอาจรู้สึกว่าเป็นกิจกรรมที่มีความเที่ยงตรงในแง่ของการวัดความชำนาญทางภาษาของนักเรียนทั้งในด้านไวยากรณ์ ประโยค การใช้คำเสียง การฟังและการเขียน เป็นกิจกรรมที่สร้างจินตนาการและเป็นการสื่อสารอย่างหนึ่ง อาจช่วยครูผู้สอนเมื่อไม่สามารถจัดหากิจกรรมอื่นหรือไม่มีความพร้อมในการแหล่งข้อมูล

5. การเขียนบทสนทนา (dialogue) เป็นกิจกรรมของการเขียนโต้ตอบในรูปประโยคสั้น ๆ อาจใช้ต้นแบบทางภาษาแต่เปลี่ยนบริบทเสียใหม่ อาจจัดได้ในรูปของบทบาทสมมติหรืออาจให้นักเรียนเขียนได้อย่างอิสระ โดยอยู่บนพื้นฐานของหัวข้อหรือบริบทของการเรียน แล้วให้นักเรียนแสดงกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติออกมา กิจกรรมการเขียนบทสนทนาเป็นกิจกรรมที่ดี หากมีการกระทำร่วมกัน เป็นการสร้างให้เกิดบริบททางภาษา ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อสาร

6. การเขียนสรุป (summary) จัดได้ว่าเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในแง่ของการใช้ภาษาทั้งในด้านโครงสร้างและคำ กิจกรรมดังกล่าวอาจทำต่อเนื่องจากการอ่านหรือการฟัง อาจให้ทำเป็นการบ้าน ครูผู้สอนอาจตรวจสอบได้ทั้งการใช้ภาษาและความเข้าใจจากสิ่งที่อ่านหรือฟัง

7. กิจกรรมภาระงานเขียนที่เป็นจริง (authentic writing task) เป็นลักษณะของกิจกรรมที่ทำเป็นปกติ ทุก ๆ วัน โดยเฉพาะในส่วนของเจ้าของภาษาซึ่งอาจได้แก่ การกรอก - แบบฟอร์ม การฝากข้อความ การเขียนป้ายประกาศ หรือการจดข้อความ ฯลฯ หากไม่ใช่เจ้าของภาษา อาจฝึกฝนให้ผู้เรียนได้ใช้รูปแบบภาษาดังกล่าว

8. การเขียนเรียงความ (essay) เป็นกิจกรรมที่มีความจำเป็น พบเห็นได้จากการทดสอบในหลาย ๆ ระบบของการศึกษา มีการเชื่อมโยงโดยผ่านกิจกรรมการอ่าน นักเรียนได้รับการฝึกฝนรูปแบบการเขียนในลักษณะต่าง ๆ กัน โดยเฉพาะการสร้างความกระชับของข้อความภายใน เรียงความต้องอาศัยการจัดย่อหน้า การใช้คำเชื่อมและการแทนที่คำต่าง ๆ กิจกรรมการเขียนอื่น ๆ สามารถจัดกิจกรรมย่อยของการเขียนได้ดังนี้ เช่น การเขียนเล่าเรื่อง (story writing) การเขียนไดอารี (diary writing) การเขียนบทกวี (poetry writing) การจัดทำวารสารของนักเรียน (student magazines)

รัตนา มหากุล (2540: 164-171) กล่าวถึงกิจกรรมการเขียนว่า ครูควรคำนึงถึงนักเรียนเป็นหลัก โดยเลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน วัย ความรู้ ความสามารถ และความสนใจของนักเรียน ควรมีกิจกรรมที่หลากหลายทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ กิจกรรมที่ฝึกให้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ จะช่วยให้นักเรียนตระหนักว่าการเขียนเป็นวิธีหนึ่งของการติดต่อสื่อสาร

โซโคลิก (Sokolik, 2003: 96) กล่าวถึง ลักษณะสำคัญของการเขียนแบบเน้นกระบวนการว่า กิจกรรมนี้เป็นการกระตุ้นการระดมสมอง การร่างงานเขียน การเขียน การให้ข้อมูลสะท้อนกลับ การอ่านทบทวนและการแก้ไข เป็นวงจรหมุนเวียน กิจกรรมเหล่านี้กระตุ้นความคิดในการเรียนรู้ที่จะเขียนมากกว่าการสร้างผลงานเขียน เป็นการเรียนรู้ชุดของทักษะการเขียนเพื่อนำไปสู่การเขียน

ในการพัฒนาทักษะการเขียน จำเป็นต้องคำนึงถึงระดับของการเขียน เพื่อจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนในแต่ละระดับ

มอริส (Morris, 1966: 125-142) กล่าวถึงระดับของการเขียนไว้ ดังนี้

1. ขั้นคัดตัวอักษร เป็นการฝึกนิสัยการเขียนที่ถูกต้องตามแบบชัดเจนและสะอาดเรียบร้อย
2. ขั้นเขียนตามคำบอก เป็นการฝึกฟัง การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอนและหลักไวยากรณ์
3. ขั้นใช้การเขียนเป็นเครื่องมือในการฝึกทักษะอื่น เนื่องจากการเขียนมีความสัมพันธ์กับการอ่านและการใช้ภาษาตามหลักไวยากรณ์ การเขียนนับเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการทดสอบความรู้
4. ขั้นการเขียนเพื่อการแสดงออก ประกอบด้วยเนื้อหา รูปแบบและลีลา นักเรียนจะต้องลำดับความคิดของตนเองว่าจะเขียนอะไร เขียนอย่างไร รวมทั้งจะต้องรู้การใช้คำและรูปแบบของภาษา จุดมุ่งหมายของการเขียนในขั้นนี้ คือ เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องแสดงออกซึ่งความคิดของตน ขั้นนี้ครอบคลุมถึงการแปลและการเรียงความทั้งแบบควบคุมและแบบอิสระ

การเขียนเป็นทักษะที่ค่อนข้างยาก การพัฒนาทักษะการเขียนควรจัดให้สัมพันธ์กับการพัฒนาทักษะการฟัง พูดและอ่าน เพื่อให้เห็นประโยชน์ในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2540) ได้เสนอแนวทางการพัฒนาทักษะการเขียน ดังนี้

1. การเขียนตัวอักษร ฝึกการเขียนให้ถูกต้องตามรูปแบบ เขียนไปในทิศทาง การเขียน เขียนให้เป็นระเบียบ สวยงามและสะอาด

2. การเขียนคำ ต้องสัมพันธ์กับการสอนอ่าน โดยที่ผู้เขียนจะต้องเข้าใจความหมายของคำ ออกเสียงคำได้ นำคำไปพูดเป็นประโยคได้ถูกต้อง มองเห็นรูปคำและส่วนต่าง ๆ ของคำ แล้วจึงเขียนคำนั้นได้

3. การเขียนประโยค มีความสัมพันธ์และมีผลต่อการอ่านเป็นอย่างยิ่ง ลักษณะการเขียนประโยคภาษาอังกฤษมีการเว้นระยะระหว่างคำ มีเครื่องหมายวรรคตอน เครื่องหมายคำถาม เครื่องหมายแสดงการจบข้อความ ฯ

4. การเขียนข้อความ เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนมาจากการเขียนประโยค รูปประโยค มีการเชื่อมความ เชื่อมประโยค ประโยคซ้อนประโยค และในการเขียนต้องเขียนคำแต่ละคำให้ถูกต้องด้วย นอกจากฝึกให้นักเรียนสะกดเป็นคำ ๆ แล้ว ควรฝึกให้เขียนตามคำบอกในลักษณะที่เป็นวลีและประโยคด้วย เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของการใช้คำในแต่ละประโยค ช่วยให้การฝึกมีความหมายมากขึ้นและฝึกทักษะการฟังไปด้วยในเวลาเดียวกัน การเขียนเพื่อสื่อความและเพื่อใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน หากไม่มีแรงจูงใจและขาดความกระตือรือร้นที่จะเขียน นักเรียนก็จะเขียนไม่ได้ดี ครูต้องพยายามหาวิธีการให้นักเรียนมีความต้องการที่จะเขียนและต้องการสื่อสารความคิดของตนไปยังผู้อื่น ในขั้นต้น ๆ ควรได้รับการส่งเสริมให้เขียนแสดงความรู้สึก ความต้องการและเขียนแสดงความคิดเห็น

กระทรวงศึกษาธิการ (2544) ได้เสนอแนวคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่องคำไว้ ดังนี้

1. เลือกคำจากประมวลคำในหนังสือประกอบการเรียนมาเป็นหลักในการฝึก
2. เลือกคำที่นักเรียนพบและใช้ในชีวิตประจำวัน ฝึก ฟัง พูด อ่านและเขียนไปพร้อม ๆ กัน
3. เลือกฝึกคำที่มีในประมวลคำอ่านในหนังสืออ่านประกอบ เขียนคำง่าย ๆ ที่สะกดในมาตราแม่ ก กา ฝึกก่อน
4. ใช้ของจริง กิริยาท่าทาง ภาพและคำอธิบายเพื่อให้รู้ความหมาย
5. เล่นปริศนาคำทาย
6. เรียนรู้คำใหม่โดยใช้คำเก่าเป็นพื้นฐาน
7. ฝึก ต่อคำ เดิมคำ เพื่อให้ได้คำใหม่
8. ให้ฟัง พูด อ่าน เขียน ด้วยการฝึกตนเอง
9. ให้ค้นหาคำเพิ่มเติมจากคำที่กำหนดให้ด้วยตนเอง
10. หาคำตอบได้ด้วยตนเองเมื่อปฏิบัติครบขั้นตอน โดยอาจใช้การบอก การเขียน และแสดงกิริยาท่าทาง การตั้งคำถาม

11. กิจกรรมเน้นจากรูปแบบง่าย ๆ ไปหายาก โดยเร้าความสนใจ ปฏิบัติด้วยตนเองด้วยความสนุกสนานและวิธีการที่หลากหลายซ้ำวิธีเดิมในรูปแบบเดียวกัน

ธอร์นบุรี (Thornbury, 2002 แปลโดย อมตา เวชพลติ และคณะ 2546: 2-7) ได้สรุปการเรียนรู้คำศัพท์เป็นภาษาที่สองว่าเป็นความยุ่งยากสำหรับผู้เรียน ในการเชื่อมโยงอย่างถูกต้องระหว่างรูปและความหมายของคำ รวมทั้งการแยกแยะคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันมาก การใช้รูปที่ถูกต้องของคำเพื่อสื่อความหมายที่ต้องการเมื่อใช้ภาษา ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้คำจำนวนมากพอที่จะทำให้เข้าใจและใช้ภาษาได้ จดจำคำต่าง ๆ อย่างค่อยเป็นค่อยไปและสามารถที่จะนึกถึงคำเหล่านั้นได้ทันที คิดหาวิธีที่จะเพิ่มเติมความรู้เรื่องคำศัพท์ รวมทั้งวิธีเรียนรู้คำที่ไม่เคยรู้จักหรือการใช้คำที่เคยรู้แต่เป็นการใช้ในรูปแบบที่ไม่คุ้นเคย เช่น

1. ชนิดของคำ คำมีหน้าที่แตกต่างกันไปตามข้อความหนึ่ง ๆ คำเหล่านี้จะเป็นคำชนิดใดชนิดหนึ่งใน 8 ชนิด คือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธานและคำนำหน้านาม เราอาจแบ่งความหมายที่สัมพันธ์กับชนิดของคำเหล่านี้ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ คำที่แสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ ได้แก่คำ บุพบท คำสันธาน คำนำหน้านาม อีกกลุ่มหนึ่ง คือ คำที่ให้เนื้อหา เป็นคำที่สื่อข้อมูลมากมาย ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์และคำวิเศษณ์ ความหมายของข้อความหนึ่ง ๆ สามารถถ่ายทอดได้ในการใช้คำกลุ่มนี้กลุ่มเดียว

2. การสร้างคำ การเติมหน่วยคำเป็นหนึ่งในหลาย ๆ วิธีในการสร้างคำใหม่จากคำเก่า การประสม คือ การรวมคำเดี่ยว สองคำหรือมากกว่าสองเข้าด้วยกัน นอกจากนี้คำสองคำสามารถนำมารวมกันเพื่อสร้างคำใหม่หนึ่งคำ หรือการสร้างคำใหม่ด้วยการเปลี่ยนชนิดของคำจากคำหนึ่งชนิดหนึ่งไปเป็นคำอีกชนิดหนึ่ง เช่น คำนามถูกเปลี่ยนเป็นคำกริยา แต่คำชนิดอื่นก็สามารถเปลี่ยนได้เช่นกันและยังมีการสร้างคำใหม่ด้วยการทำให้สั้นลงหรือตัดคำที่ยาวให้สั้นลง

การเขียนนอกจากเป็นการรวบรวม เรียบเรียงความคิดถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว ในการฝึกเขียนเริ่มจากการเขียนคำ วลี ประโยคแล้วก็ต้องฝึกไปถึงการเขียนเป็นย่อหน้าซึ่งเป็นวิธีการหนึ่ง มี 3 ขั้นตอน คือ

1. ความหมายและความสำคัญ ย่อหน้า หรืออนุเฉท คือ ข้อความตอนหนึ่งที่ประกอบด้วยประโยคหลายประโยค มีความสัมพันธ์กันแสดงความคิดสำคัญเพียงเรื่องเดียว การเริ่มย่อหน้า คือ การเริ่มใจความสำคัญ ความยาวไม่จำกัดขึ้นอยู่กับความสำคัญของเนื้อหาที่อธิบายความคิดได้ชัดเจน มีผลต่อผู้เขียนและผู้อ่าน ดังนี้ 1) แต่ละย่อหน้าบรรจุความคิดหลัก หรือความสำคัญที่ต้องการเสนอเป็นตัวแทน 2) ทำให้ผู้อ่านมีช่วงโอกาสพิจารณาเนื้อหา ในย่อหน้าที่มาก่อนเพื่อจะติดตามเนื้อหาในย่อหน้าต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง 3) ทำให้ผู้อ่านได้พักสายตา พักสมองเพราะเกิดความเบื่อหน่ายและความเมื่อยล้า

2. หลักการเขียนย่อหน้า หลักกว้าง ๆ ในการเขียนย่อหน้า มีดังนี้คือ 1) มีความยาวพอที่จะอธิบายความคิดได้แจ่มแจ้ง ต้องไม่สั้นจนกลายเป็นการนำหัวข้อมาเรียง ๆ กันโดยไม่อธิบายให้เห็นว่าหัวข้อสัมพันธ์กันอย่างไร 2) มีความยาวโดยประมาณ 4 บรรทัดหรือ 100 คำ เป็นอย่างน้อย แต่ไม่ควรเกิน 8 หรือ 10 บรรทัด หรือประมาณ 200 – 250 คำ 3) ความสั้นยาวของแต่ละย่อหน้าในเรื่องหนึ่ง ๆ ไม่ควรให้แตกต่างกันมากนักจะช่วยดึงดูดความสนใจผู้อ่าน

3. องค์ประกอบของย่อหน้า ในแต่ละย่อหน้ามีองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ส่วน คือ 1) ใจความสำคัญ หรือประโยคใจความสำคัญ คือความคิดที่มุ่งเสนอแก่ผู้อ่านและมีความสำคัญเพียงเรื่องเดียว เป็นความคิดหลัก (Main idea) ที่ผู้เขียนต้องการแสดงออก 2) ประโยคขยายความ ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดของผู้เขียนได้อย่างชัดเจน

4. กลวิธีขยายใจความสำคัญในย่อหน้า แต่ละย่อหน้ามีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ ใจความสำคัญและประโยคขยายความ เมื่อกำหนดความคิดสำคัญหรือใจความสำคัญแล้ว ใจความสำคัญอาจปรากฏเป็นประโยคใจความสำคัญที่ชัดเจนหรือเป็นเพียงขยายความต่อกัน เพื่อให้ได้เรื่องราวครบถ้วน สมบูรณ์ กลวิธีขยายใจความสำคัญทำได้หลายวิธี เช่น ให้รายละเอียด ให้คำจำกัดความ ให้เหตุผล ยกตัวอย่าง เปรียบเทียบ ลักษณะของย่อหน้าที่ดีมีดังนี้ คือ มีความสมบูรณ์ มีความเป็นเอกภาพ มีสัมพันธ์ภาพและมีสารัตถภาพ

สรุปได้ว่าย่อหน้าที่ดีจึงควรมีความสมบูรณ์ เอกภาพ สัมพันธ์ภาพและสารัตถภาพ ซึ่งจะช่วยให้งานเขียนเป็นงานที่ชัดเจน ต่อเนื่องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

วัลภา แสงผึ้ง (2545) ได้ศึกษาค้นวิธีการสอนเขียนที่จะแก้ไขปัญหา โดยใช้แนวคิดและหลักการเรื่องการพัฒนาระบบการเรียนรู้เพื่อสร้างสุขภาวะและจริยธรรม และแนวคิดเกี่ยวกับการสอนแบบบูรณาการด้านทักษะและเนื้อหาให้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมจากง่ายไปหายาก ตามลำดับ ดังนี้ ฝึกเขียนสะกดคำ หาความหมายของคำ นำคำมาแต่งประโยคและเขียนเป็นเรื่องราวเดียวกัน ตั้งชื่อให้เหมาะสมสอดคล้องกัน ปฏิบัติกิจกรรม “ค คิค ข เขียน”

พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2540: 34–47, 85) ได้เสนอการปูพื้นฐานนักเรียนในการสอนเขียน ดังนี้ ฝึกทักษะการฟัง – พูด เพื่อปูพื้นฐานการเขียน ฝึกทักษะการอ่านเพื่อปูพื้นฐานการเขียน ฝึกการใช้โครงสร้างของไวยากรณ์ ฝึกการพัฒนาการใช้คำศัพท์ ฝึกใช้เครื่องหมายวรรคตอน สำหรับการจัดกิจกรรม 1) เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากที่ครูสอนหรือเคยให้ฝึกเป็นประจำ 2) ชี้แนะให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการฝึกเขียนและประโยชน์ที่ได้รับจากการเขียน 3) กิจกรรมค่อย ๆ เพิ่มระดับความยากของการเรียน

สรุปได้ว่าครูควรยึดแนวทางต่อไปนี้

1. โยงความรู้ใหม่เข้ากับสิ่งที่ผู้เรียนรู้แล้ว

2. ช่วยผู้เรียนในการโยงสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ ๆ เข้ากับประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน หรือความรู้เก่าของผู้เรียน

3. หลีกเลี่ยงการท่องจำ (ยกเว้นศัพท์)

4. ใช้ทั้งภาษาเขียนและภาษาพูด เพื่อกระตุ้นผู้เรียนให้มากที่สุด

5. พยายามเลือกสถานการณ์ที่เหมาะสมที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม

6. ใช้รูปภาพ การสาธิตเข้าช่วย เพื่อเป็นรากฐานให้เกิดความเข้าใจความหมาย และรูปแบบต่าง ๆ ของภาษาที่กำลังเรียน

7. ใช้ทั้งวิธีการสรุปรวบยอด วิธีการอนุมานและการเรียนโดยการค้นพบ แล้วแต่สถานการณ์

8. ครูต้องสนใจความแตกต่างของผู้เรียน ในด้านภูมิหลังและศักยภาพในตัวเด็ก

9. เน้นการนำหลักไวยากรณ์ไปใช้ ไม่เน้นเฉพาะกฎเกณฑ์อย่างเดียว

10. ใส่ใจต่อทัศนคติและความเข้าใจของผู้เรียน

11. ครูต้องให้โอกาสผู้เรียนได้ถามและฝึก

การจัดกิจกรรมในการเขียนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักเรียนในระดับประถมศึกษา ทั้งนี้เพื่อสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอน คอมบส์ (Combs, 1996: 192-199) ได้กล่าวถึง กิจกรรมที่ใช้ในการปฏิบัติเพื่อระดมพลังสมองและข้อมูลในการเขียนโดยสรุปหัวข้อเรื่อง ต่อไปนี้

1. กิจกรรมวาดภาพหรือกิจกรรมทางศิลปะอื่น ๆ ซึ่งเหมาะสมกับทุกระดับ เนื่องจากสามารถช่วยให้ผู้เขียนเกิดความคิดทั้งในด้านภาษาและเนื้อหาที่ใช้ในการเขียน การใช้รูปภาพที่น่าสนใจมีส่วนช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจในกิจกรรมการเขียนมากยิ่งขึ้น

2. ใช้กิจกรรมการอ่านเพื่อเสริมทักษะกิจกรรมการเขียน โดยให้นักเรียนได้มีโอกาสอ่านหนังสือที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเขียน การอ่านสามารถนำไปสู่กิจกรรมการเขียนได้ เพราะหลังการอ่านนักเรียนมักจะจบลงด้วยการอภิปราย การเขียนแสดงความคิดเห็น บันทึกสั้น ๆ หรือจดหมาย

3. กิจกรรมการเขียนร่วมกันในกลุ่ม นักเรียนจะทำงานร่วมกันกับเพื่อน ๆ ในการวางแผนและหาข้อมูลในการเขียนตลอดจนแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จุดประสงค์ที่สำคัญของกิจกรรมนี้ คือ ต้องการให้นักเรียนได้พูดคุย แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน อีกทั้งได้ประโยชน์ในการเรียนรู้ภาษาและทักษะการเขียนจากเพื่อนในกลุ่มอีกด้วย

4. การจัดกิจกรรมโดยใช้สื่อทัศนูปกรณ์ อาทิ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ละคร คนตรี สิ่งเหล่านี้จะช่วยดึงดูดให้นักเรียนสนใจและต้องการแสดงความคิดเห็น นอกจากนี้ยังสามารถช่วยนักเรียนให้มีข้อมูลในการเขียนเพิ่มมากขึ้น

กระทรวงศึกษาธิการ (2544: ?) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการฝึกเขียน ไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. การฝึกเขียนบรรยายภาพ ต้องใช้การสังเกต การเชื่อมโยงด้วยถ้อยคำที่เกี่ยวข้องกัน แต่งประโยคให้สอดคล้องกับภาพ การเรียบเรียงความคิด การตั้งชื่อเรื่อง
2. ขั้นตอนการฝึกเขียนเล่าเรื่อง ต้องกำหนดเวลาสถานที่การเล่าเรื่อง การเชื่อมโยงประโยค เรียบเรียงความคิด ตั้งชื่อเรื่อง
3. ขั้นตอนการฝึกเขียนแสดงความรู้สึก เริ่มจากสังเกตสิ่งที่อยู่ นอกสิ่งที่อยู่ในภาพ นำสิ่งที่อยู่ในภาพโยงเข้าหาความนึกคิด เรียบเรียงความนึกคิดต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ตั้งชื่อเรื่องเขียนเรื่อง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539: 185) กล่าวว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ การฝึกทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารจะเป็นการเขียนในระดับสูงกว่าการเขียนประโยค แต่เป็นการเขียนถ้อยคำและสำนวนในรูปแบบของประโยค ที่เป็นที่ยอมรับและเรียบเรียงประโยคให้เหมาะสมและสามารถสื่อสารได้ ทั้งนี้ควรยึดหลักดังต่อไปนี้

1. การสอนทักษะการเขียนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้ฝึกและเสริมรูปแบบภาษาที่ผู้เรียนคุ้นเคยแล้วจากการฟังและพูด
2. การควบคุมการเขียนควรลดน้อยลงตามลำดับ ผู้เรียนควรฝึกตอบสนองต่อสิ่งชี้แนะด้วยตนเองทีละน้อย
3. กิจกรรมการเขียนเพื่อการสื่อสารควรเน้นเป็นพิเศษและหลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกการเขียนตามที่คุณสอนชี้แนะแล้ว ผู้เรียนควรมีอิสระเต็มที่ในการเขียน

การเสริมสร้างทักษะการเขียน สรุปได้ว่าเป็นการช่วยให้การเขียนของนักเรียนประสบความสำเร็จได้เร็วขึ้น เป็นไปตามลักษณะโครงสร้าง รูปแบบไวยากรณ์และมีอิสระในการเขียน

กิจกรรมข้างต้นสรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการเขียนในระดับประถมศึกษา ควรใช้กิจกรรมที่สนใจและกระตุ้นให้นักเรียนสนใจอยากเขียนตลอดจนช่วยให้เกิดแนวทางในการเขียน เช่น การใช้เกมทางภาษา การวาดภาพ การอภิปรายร่วมกันรวมทั้งการอ่านเพื่อหาแนวคิด สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่ช่วยให้นักเรียนแสวงหาแนวคิดซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการเตรียมการเขียน กิจกรรมที่เลือกมาใช้ควรคำนึงถึงวัย ความสนใจ และระดับความสามารถของนักเรียน ซึ่งจะช่วยให้เกิดผลดีในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการเขียนต่อไป

4. การวัดและประเมินผลการสอนเขียน

ในการจัดการเรียนการสอน สิ่งที่สำคัญคือการวัดและประเมินผล เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ ความเข้าใจของผู้เรียน ดังสรุปได้ ดังนี้

4.1 การวัดและประเมินความสามารถการเขียน

การวัดและประเมินความสามารถการเขียน นักวิชาการหลายท่านได้แสดงความคิดเห็นไว้ สรุปได้ดังนี้

สถาบันวิจัยโฮลเมสเกลน (Holmesglen, 1999: 11) ได้เสนอแนวในการเขียนที่ดี ดังนี้

1. การมีโครงสร้างที่เหมาะสม
 - 1.1 มีบทนำ ส่วนเนื้อเรื่องและบทสรุป
 - 1.2 การมีโครงสร้างของประโยคในรูปแบบที่หลากหลาย
2. การใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ที่เหมาะสม
 - 2.1 มีความต่อเนื่องกันของคำ ประโยคและย่อหน้า
 - 2.2 การเลือกใช้คำในการเรียบเรียงอย่างเหมาะสม ชัดเจน สมเหตุสมผล เชื่อถือได้

3. การกำหนดสิ่งที่ต้องการจำเป็นในการเขียน

- 3.1 การกำหนดจำนวนคำ
- 3.2 การอธิบายภาพรวม
- 3.3 การนำเสนอส่วนสำคัญ

แฮริส (Harris, 1988: 69-75) ได้ให้หลักการ การวัดทักษะในการเขียน ซึ่งควรพิจารณาจากองค์ประกอบ ดังนี้

1. วัดทักษะด้านไวยากรณ์และลีลาภาษา ได้แก่ การวัดผู้เรียนว่ามีความรู้ด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เป็นแบบแผนของภาษาเขียนหรือไม่
2. วัดความสามารถในการเรียบเรียงข้อความ ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนสามารถเรียบเรียงข้อความที่ตัดเป็นตอน แล้วถูกสลับตำแหน่งในประโยค หรือเป็นเรื่องราวหนึ่งย่อหน้า ได้ถูกต้องตามลำดับเนื้อหาหรือไม่
3. วัดทักษะด้านการใช้กลไกในการเขียน ได้แก่ การวัดการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่ การสะกดคำได้อย่างถูกต้อง

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544: 63,176) กล่าวถึงการทดสอบทางภาษาว่าเป็นการวัดทักษะการใช้ภาษา โดยมีตัวกระตุ้นที่ให้ผู้เข้าสอบแสดงพฤติกรรมทางการใช้ภาษาออกมา ซึ่งก็คือข้อสอบ การทำข้อสอบของผู้เข้าสอบเป็นพฤติกรรมสนองตอบ ถ้ามีตัวเลือกที่เป็นคำตอบให้ผู้เข้าสอบก็มีหน้าที่เลือกจากที่ให้ไว้ให้ถูกต้อง แต่ถ้าเป็นการตอบที่ต้องเขียนหรือพูดตอบ ผู้เข้าสอบต้องให้คำตอบด้วยตนเอง

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2540: 132-133) มีความเห็นสอดคล้องกับอัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 109) เกี่ยวกับการทดสอบการเขียนว่า ในการทดสอบอาจใช้การวัดส่วนประกอบของภาษา ได้แก่ ศัพท์ ลำนวน ไวยากรณ์และรูปประโยคต่าง ๆ ทั้งที่ธรรมดาและซับซ้อน การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายแบบตรงและการใช้ภาษาเปรียบเทียบ การทดสอบอาจเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร ๑

สรุปว่าการวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นการวัดในด้านของหลักการใช้ภาษา ได้แก่ ไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น อีกส่วนหนึ่งเป็นการวัดด้านความคิด จินตนาการ รูปแบบ ลีลาในการใช้ภาษาในการสื่อสารและควรสัมพันธ์กับชีวิตจริงของนักเรียน

4.2 วิธีการวัดและประเมินการเขียนภาษาอังกฤษ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544: 180) กล่าวถึงการทดสอบทักษะการเขียนว่าที่ใช้กันอยู่ส่วนมากเป็นการกำหนดกิจกรรมให้เขียน และมีการให้ข้อกำหนดหรือหัวข้อการเขียนให้ มีการกำหนดความยาวและน้ำหนักคะแนนเพื่อให้ผู้เข้าสอบได้ใช้เวลาอย่างเหมาะสม ความยาวอาจเป็นคำ วลี ประโยค ข้อความระดับอนุเจตเดียวหรือหลายอนุเจต กิจกรรมที่ใช้ในการทดสอบประกอบด้วย 1) การเขียนตอบคำถาม 2) การเขียนอัตชีวประวัติ 3) การเขียนเล่าเรื่อง 4) การเขียนบรรยาย 5) การเขียนอธิบาย 6) การเขียนชักชวน 7) การเขียนโครงการ 8) การเขียนรายงาน 9) การเขียนจดหมายส่วนตัว 10) การเขียนจดหมายกิจธุระ 11) การเขียนย่อความ 12) การเขียนสรุป 13) การเขียนให้ข้อเสนอแนะ 14) การเขียนวิจารณ์ และ 15) การเขียนจากจินตนาการ 16) การเขียนสร้างสรรค์

นิรมล ศตวุฒิ (2548: 98) กล่าวถึงกิจกรรมการสอนซ่อมการเขียนภาษาอังกฤษไว้ว่าอาจประยุกต์มาจากการสอนการเขียนภาษาอังกฤษแบบมีแนะแนว (guided writing) ไว้ ดังนี้

1. เขียนอักษร คำ หรือประโยค ที่สามารถอ่านได้
2. เขียนเลขหรือประโยค ตามรูปแบบประโยคและฝึกปากเปล่าด้วย
3. เปลี่ยนประธาน กริยา ในประโยคด้วยปากเปล่า
4. เปลี่ยนประธานในประโยคจากคำนามมาเป็นคำสรรพนาม

5. เพิ่ม “yesterday” และ “tomorrow” และส่วนที่จำเป็นอื่น ๆ ในประโยค
6. เติมคำหรือความให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์
7. เปลี่ยนรูปแบบในแต่ละประโยคเป็นประโยคปฏิเสธ หรือประโยคคำถาม

สรุปได้ว่าการทดสอบความสามารถทางการเขียนนั้นควรออกมาในรูปของการวัดความสามารถในการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน รวมทั้งเป็นการวัดความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน โดยเนื้อหาที่ใช้ในการทดสอบควรสัมพันธ์กับชีวิตจริงของนักเรียน

4.3 การตรวจงานเขียน

ไรม์ (Riames, 1983: 39) กล่าวว่า การตรวจการเขียนเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการสอนเขียนที่มีความสำคัญเทียบเท่ากับการจัดเตรียมเนื้อหา อุปกรณ์และเตรียมการสอน การตรวจงานเขียนไม่ได้เป็นเพียงการงานชิ้นสุดท้ายของกระบวนการสอน แต่จะต้องกระทำในช่วงระหว่างการเขียนก่อนจะถึงขั้นการตรวจเพื่อการประเมินผล ส่วนการตรวจงานเขียนในชิ้นสุดท้ายเพื่อประเมินผลให้คะแนน เกรดหรือคำติชมนั้น จะไม่มีผลต่อการเขียนของนักเรียนทั้งนี้เพราะนักเรียนจะไม่มีโอกาสแก้ไขงานเขียนของตน

บราเยอร์ (Byrne, 1991: 123) ได้กำหนดวิธีปฏิบัติที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถที่จะระบุข้อผิดพลาดของตน ประเมินและพัฒนาปรับปรุงให้ดีขึ้น ดังนี้

1. แก้ไขข้อผิดพลาดทั้งหมดที่เกิดขึ้น วิธีการดังกล่าวเป็นวิธีนัยการแก้ไขแบบดั้งเดิม ซึ่งครูอาจต้องใช้เวลามากและอาจบั่นทอนกำลังใจของนักเรียน อย่างไรก็ตามอาจมีข้อดีอยู่บ้างถ้าหากนักเรียนเกิดความสนใจว่าทำไมจึงเกิดความผิดพลาด
2. เลือกแก้ไขข้อผิดพลาด วิธีนี้จะไม่พยายามแก้ไขข้อผิดพลาดทั้งหมด แต่จะแก้ไขเฉพาะกรณีหรือโดยเฉพาะเป็นจุดที่ครูเน้นอยู่ วิธีนี้จะดีกว่าวิธีแรก
3. บ่งชี้ให้เห็นข้อผิดพลาด เพื่อว่านักเรียนสามารถแก้ไขได้ด้วยตนเอง วิธีนี้กระทำโดยการขีดเส้นใต้หรือใช้เครื่องหมายบางชนิดเพื่อเน้นอยู่ที่ข้อผิดพลาดที่นักเรียนสร้างไว้
4. ให้นักเรียนร่วมกันระบุและแก้ไขงาน วิธีนี้สามารถกระทำได้ตลอดเวลา อย่างไรก็ตามครูควรเตรียมการเพื่อแก้ไขงาน ให้ถูกต้องและเป็นไปด้วยความสนุกสนาน

นันทวรรณ เรื่องปราชญ์ (2549: 20-22) กล่าวถึง การเรียนการสอนเขียนจะขาดความสมบูรณ์หากไม่มีการตรวจแก้งานของผู้เรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่ยังขาดของการสอนเขียน ทำให้ผู้สอนทราบความสามารถของผู้เรียน ขณะเดียวกันผู้เรียนก็ทราบระดับความสามารถของตนเอง ข้อผิดพลาดของผู้เรียนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. Global Error ข้อผิดพลาดที่ขัดขวางการสื่อความหมายของภาษา ผู้อ่านที่เป็นเจ้าของภาษาไม่เข้าใจถือว่าเป็นข้อผิดพลาดร้ายแรง

2. Local Error ข้อผิดพลาดประเภทที่ผิดพลาดเล็กน้อย การใช้ภาษา ไม่มีผลต่อการทำความเข้าใจข้อความ ควรได้รับการแก้ไขแต่ไม่ควรเข้มงวดเท่าข้อผิดพลาดประเภท Global Error

แนวทางการประเมินผลงานเขียนของนักเรียน สำนักทดสอบทางการศึกษา (2546 ก: 18) ได้ออกแบบการจัดการเรียนการสอนไว้ว่าต้องยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นการเรียนรู้ตามสภาพจริง กำหนดหลัก ๆ ที่นิยมใช้อยู่ 3 ประการ คือ

1. การประเมินผลตนเอง วัดความสามารถทางด้านการเขียนของตนเอง ทราบจุดเด่น จุดด้อย เกิดความรับผิดชอบ สามารถปรับปรุงงานเขียนของตนเองเพื่อให้งานเขียนดีขึ้น มีความมั่นใจและมีความคิดสร้างสรรค์

2. การประเมินโดยเพื่อน เป็นการประสานงานร่วมกันแสดงความคิดเห็นช่วยเหลือ ซึ่งกันและกัน เห็นตัวอย่างทั้งที่ดีและไม่ดีของเพื่อนและช่วยลดภาระการตรวจงานของครู

3. การประเมินจากครูผู้สอน เพื่อหาประสิทธิภาพของงานเขียน คัดสินคุณภาพของงานโดยใช้รูปแบบการประเมินที่เที่ยงตรงและมีความยุติธรรม ครูผู้สอนจะใช้ผลของการประเมินเพื่อดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งในการพัฒนาการเขียนของนักเรียน ดังนี้

3.1 การประเมินผลโดยใช้ General Impression Marking

3.2 การประเมินผลโดยใช้ Essay Scale

3.3 การประเมินผลโดยใช้ Analytic Scale

3.4 การประเมินผลโดยใช้ ESL Composition Profile

รัตนา มหาภูศ (2540: 172-174) กล่าวถึงการตรวจงานเขียนในวิชาภาษาอังกฤษของครูว่า สามารถทำได้หลายวิธี ดังต่อไปนี้

1. การให้ระดับคะแนน A,B,C เป็นการประเมินโดยรวม ดูความถูกต้องทางไวยากรณ์ ความชัดเจนในการใช้ภาษาสื่อความคิด เรียบเรียงเรื่องราวดีและเหมาะสมเพียงไร แบ่งคะแนนในด้านกลไกการใช้ภาษา 20% การใช้ศัพท์ 20% ไวยากรณ์ 30% การจัดองค์ประกอบงานเขียน 30%

2. การแสดงความคิดเห็นต่องานเขียน เป็นการชี้ให้เห็นจุดเด่น จุดด้อย ควรชมสิ่งที่ดีอยู่แล้วและคอยชี้ให้เห็นข้อบกพร่อง ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไข ช่วยตั้งคำถามถึงความสนใจให้คิดทบทวนสิ่งบกพร่อง

3. การตรวจแก้ไขที่ผิด ครูควรวิเคราะห์ว่าเกิดจากสาเหตุใด การช่วยเหลือแก้ไข โดย 1) แก้ไขที่ผิดทั้งหมด 2) แก้ไขเฉพาะที่ผิดบางส่วน 3) ชี้ให้เห็นที่ผิด 4) ยกตัวอย่างกรณีที่ผิดมากหรือผิดซ้ำ แก้ไขให้ถูกต้องในชั้นเรียน

ดังนั้นในการตรวจงานเขียน ไม่เฉพาะความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่านั้น แต่ต้องดูว่านักเรียนสามารถใช้ภาษาในการถ่ายทอดความคิด การเรียบเรียง การจัดลำดับ กลไกทางภาษา การใช้ศัพท์ สำนวนและครูควรมีข้อเสนอความคิดเห็นต่องานเขียน

4.4 การสร้างเกณฑ์ประเมินงานเขียน

การประเมินงานเขียน คือ การประเมินการเรียบเรียงความคิดและการใช้ภาษาในการแสดงความคิด สิ่งที่จะต้องวัดในการเขียน ตามความเห็นของฟอเลย์ (Foley, 1987: 4276-A) มีดังนี้ คือ ความคิด การเรียบเรียงเนื้อหา สติการเขียน กลไกในการเขียนและการเลือกใช้คำ

การตรวจงานเขียน จุดมุ่งหมายของการตรวจงานเขียน คือ การให้คะแนนหรือความคิดเห็นต่องานเขียนอย่างถูกต้องและเที่ยงตรง กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การตรวจงานหรือประเมินผลงานเขียนจะต้องมีความตรง (validity) และความเที่ยง (reliability) ในระดับสูงซึ่งสามารถทำได้ โดยกำหนดวิธีตรวจให้คะแนน สร้างเกณฑ์ในการตรวจให้คะแนน คัดเลือกกรรมการตรวจให้คะแนน ฝึกอบรมผู้ตรวจให้เข้าใจการใช้เกณฑ์ในการตรวจ ให้งานเขียนแต่ละชิ้นตรวจโดยผู้ตรวจอย่างน้อย 2 คนและตรวจสอบความคงที่ (consistency) ของผลการตรวจเป็นระยะ ๆ

การประเมินผู้เรียนว่ามีความรู้และสามารถทำอะไรได้ตามมาตรฐานหลักสูตร ผู้สอนจะต้องสร้างเกณฑ์การประเมินการปฏิบัติงานต่าง ๆ ของผู้เรียนเพื่อเป็นแนวทางในการให้คะแนน โดยเกณฑ์การประเมินจะสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ที่ได้กำหนดไว้ในแต่ละครั้งของการปฏิบัติงานนั้น ๆ

สำนักทดสอบทางการศึกษา (2546 ก: 16) กล่าวว่า การกำหนดเกณฑ์การประเมินนั้น ผู้สอนและผู้เรียนควรที่จะกำหนดเกณฑ์การประเมินด้วยกัน จัดทำเกณฑ์ให้เสร็จก่อนที่จะลงมือปฏิบัติงานชิ้นนั้น ครูสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการสอนเพราะเป็นเสมือนเป้าหมายในการเรียนที่ผู้เรียนจะต้องรับทราบ เกณฑ์คะแนนต้องมีระดับสเกลที่แน่นอน มีการบรรยายถึงคุณลักษณะที่สำคัญ คือ รูปแบบของเกณฑ์การประเมิน

รูปแบบของเกณฑ์การประเมิน จัสมิน และ ไรอัน (Jasmine, 1993 & Ryan, 1994) อ้างถึงใน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา 2548: 8-9) ได้แบ่งเกณฑ์การประเมินออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. เกณฑ์การประเมินในภาพรวม (Holistic Rubric) คือแนวทางการให้คะแนน โดยพิจารณาจากภาพรวมของชิ้นงาน มีคำอธิบายลักษณะของงานในแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจน เหมาะที่จะใช้ประเมินความสามารถที่มีความต่อเนื่อง มีลักษณะเป็นองค์รวม
2. เกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วน (Analytic Rubric) คือแนวทางการให้คะแนนโดยพิจารณาจากแต่ละส่วนของงาน ซึ่งแต่ละส่วนจะต้องกำหนดแนวทางการให้คะแนน โดยมีคำนิยามหรือคำอธิบายลักษณะของงานส่วนนั้น ๆ ในแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยในประเทศ

มีผู้ศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

รัตนา คีสาลา (2544) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คน โรงเรียนวัดสระบัว สำนักงาน เขตปทุมวัน สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่าหลังการใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และแบบฝึกมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการและผลลัพธ์ โดยเฉลี่ยเท่ากับ 86.46 / 84.70

สมสมัย วิสูตรจุฑา (2545) ได้เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู จำนวน 60 คน ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถและเจตคติในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ถัดดา หวังภามิต (2546) ได้พัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 15 คน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) โดยใช้วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ พบว่า เมื่อนำแผนการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการมาใช้ในการเรียนการสอนเขียนแล้ว ความสามารถในการเขียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ

สุภาวดี ปุญจุบัน (2546) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 45 คน ที่สอนโดยใช้แบบฝึกการเขียน

เชิงสร้างสรรค์กับการสอนแบบปกติ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเชิงสร้างสรรค์ สูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อมรรัตน์ นุ่มปาน (2547) ได้ศึกษาผลการใช้แผนผังมโนทัศน์ในการพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 30 คน โรงเรียนชุมชนมาบ-อำมฤต พบว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แผนผังมโนทัศน์มีผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ฉันทนา หงส์วันสร้อย (2548) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเขียนเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 15 คน โรงเรียนเซนต์โยเซฟ บางนา พบว่า ความสามารถทางการเขียนของผู้เรียนหลังการทดลองใช้กิจกรรมการเขียน ที่หลากหลายเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสามารถด้านการเขียนที่ผู้เรียนประเมินตนเองและผู้วิจัยประเมินอยู่ในระดับดี

5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

ได้มีผู้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เกลลนา (Glenna 1952: 3864-3865 -A อ้างถึงใน รัตน ปานทอง 2547: 25) ได้ศึกษาผลที่มีต่อคุณภาพของการเขียนของนักเรียนเกรดห้า ชายและหญิง 106 คน เมื่อให้เลือกหัวข้อเรื่องด้วยตนเอง หรือเมื่อครูกำหนดหัวข้อให้ไปโดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและควบคุม นักเรียนกลุ่มทดลองจะเขียนเรียงความโดยเลือกหัวข้อเรื่องเอง ส่วนกลุ่มควบคุมเขียนเรียงความในหัวข้อที่ครูกำหนดให้ ผลการวิจัยพบว่า หัวข้อที่นักเรียนเลือกเองมีผลต่อคุณภาพของการเขียนเรียงความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ งานเขียนเรียงความโดยกลุ่มควบคุมที่ครูกำหนดหัวข้อเรื่องให้ จะได้รับการประเมินค่าสูงกว่าเรียงความของกลุ่มทดลองที่เลือกหัวข้อเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และความยาวแต่ละย่อหน้า คะแนนของประโยคที่ผิดของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในการวัดคุณภาพของการเขียน

เกรห์แฮม (Graham, et al. 2007: 1-2) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติและความสามารถในการเขียนของนักเรียนเกรด 1 และเกรด 3 พบว่าเจตคติและความสามารถในการเขียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แม้ว่านักเรียนเกรด 3 จะเป็นนักเรียนที่เขียนดีกว่านักเรียนเกรด 1 แต่ไม่มีความแตกต่างในเรื่องของอายุนักเรียน นักเรียนหญิงมีความตั้งใจมากกว่านักเรียนชาย ความสามารถและความก้าวหน้าในการพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษ เจตคติทำให้มีแรงจูงใจในการเขียนนักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้น

เบคแมนและเวลเลอร์ (Becman and Weller, 1990 อ้างถึงใน รัตนา ปานทอง 2547: 17) ได้วิจัยพบว่า ในการสอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ นั้น หากครูผู้สอนจัดบทเรียนจากง่ายไปหายาก ให้เด็กเรียนเป็นขั้นตอนและให้เวลาในการเรียนรู้อย่างเพียงพอแล้ว จะทำให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ เรียนได้ดีขึ้นซึ่งจะส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย

ไคเซอร์ (Kyser 1991: 3688 – A อ้างถึงใน รัตนา ปานทอง 2547: 26) ได้ศึกษาผลของการเขียนเรื่องร่วมกันที่มีต่อการพัฒนาการอ่าน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนเกรด 1 ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่เขียนเรื่องร่วมกันมีผลการพัฒนาความเข้าใจในการอ่านต่างจากอีกกลุ่มหนึ่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่าการเขียนและการอ่านมีความสัมพันธ์กัน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนฝึกการเขียนโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลายเหมาะสมกับพัฒนาการทางภาษา วัยของนักเรียนในลักษณะต่าง ๆ กัน สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวิธีการสอนนี้ไปใช้ เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลชุมพรให้ดีขึ้น